

falder man nu opfattige, udnyttige, dovne og flette, om disse Folk siger man, at de forføre og opægge de Gode, det vil sige, de Billige, dem, der lade sig behandle, som man finder for godt. Det er netop disse Folk, som man søger at blive af med, ved at nægte dem Huusly.

Hvad nu den sidste Uttring angaaer, den nemlig, at naar en saadan Ret gives dem, som ikke selv kunne skaffe sig Huus, vilde de derved blive fristede til at unddrage sig Dmforgeren for selv at skaffe sig Huusly, da kan jeg ikke indsee, at denne Indvending har syn-derligt at betyde, thi Betingelserne ere ikke saa forfærdelig tillokkende, at de skulde just benytte sig saameget deraf (Nei!). Jeg gad dog rigtignok vist, om en Mand, som har Raad til at betale sin Huusleilighed, om han ikke skulde foretrække selv at søge sig den (Hør!) saa bestemmeligt som muligt, og saavidt muligt passende for hans Fornødenheder og hans Erhverv — jeg gad dog vide, naar han dog alligevel skal betale, om han vilde foretrække at lade sig vise hen i en Affrog, hvorsomhelst Sogneforstanderskabet fik i Sindet at anvise ham Bopæl. Jeg troer ikke, at han vilde foretrække det, jeg troer at han saavidt muligt selv vilde forskaffe sig Huusly. Jeg veed, som sagt, af Erfaring, at mange Dygtige og Rettsafne af de af mig anførte Grunde og af andre Grunde ere blevne nægtede Huusly og ere blevne huusvilde; det er netop saadanne, vi skulle søge at komme til Hjælp, søge at bringe det derhen, at det ikke kunde staae i Nogens Magt, at trænge dem ud af den Kreds og af den Dmgang, hvor de hidtil have fundet og fremdeles ville kunne finde deres Erhverv, naar det blev dem muligt at blive og virke i de vante Dmgvælfser og Forhold. Jeg skal derfor ikke alene stemme for, at denne Lov gaaer til 3die Behandling, men ogsaa stemme for, at den maa blive til Lov, og jeg er vis paa, at de, der have havt Leilighed til at gjøre de samme Erfaringer i denne Henseende som jeg, de ville med mig stemme for, at dette Forslag kan blive til endelig Lov.

Nothe: Det, jeg kunde have at udtale, er væsentlig anført af den ærede Ordfører, til hvem jeg derfor ganske kan slutte mig; jeg troer nemlig, at der ere Betænkkeligheder ved at gaae ind paa det foreliggende Lovforslag, og at disse ere af forskjellig Art. Jeg troer for det Første, at disse Betænkkeligheder hidrøre fra vor egen Følelse med Hensyn til denne Sag. Det er aldeles rigtigt, som af den sidste ærede Taler er anført, at det kun er noget meget Tarveligt, som der ved Lovforslaget aabnes Adgang til at erholde, og, naar Nogen skulde ansee dette som en Binding for sig, saa er der en stor Fristelse for Enhver til at gjøre Sit til, at han idetmindste kunde faae denne virkelig i og for sig meget tarvelige Binding. Men skjøndt der saaledes for Enhver er en Fristelse til uden videre at gaae ind paa dette Forslag, troer jeg alligevel ikke, at det vilde være rigtigt. For det Første have flere gjort opmærksom paa, at der vistnok i Almindelighed i denne Henseende ikke er en saadan Trang tilstede i den Udstrækning, som det fra andre Sider er paastaat; jeg skal imidlertid ikke i den Henseende udtale nogen bestemt Mening efter egen Erfaring; jeg holder mig kun til hvad der er sagt i Thinget, da dette Spørgsmaal forrige Gang var for, af Mand, som i forskjellige Retninger maae ansees for at være de sagkyndigste i den Henseende.

Rettelsete.

- Nr. 120 Sp. 1897 L. 2: „blive overeensstemmende“ læs: „blive mere overeensstemmende“.
- 130 Sp. 2060 L. 15 f. n. staaer: „de her foreliggende Forhold i —“, Ordet „i“ udgaaer og Punktum sættes istedet.
- — Sp. 2061 L. 14 f. o. staaer: „men jeg tilstaaer“, skal være: „men jeg tilføier“.
- — Sp. 2065 L. 7 f. o. staaer: „og saa“, skal være: „og søge“.
- — Sp. 2066 L. 12 og 18 f. o.: Ordet „i“ forandres til „“